

Nr 148.

Av herr **Poppius m. fl.**, *angående inköp av remonter.*

Enligt 1914 års härordningsbeslut och 1915 års riksdagsbeslut angående hästhållningen för officerare och vederlikar vid armén skulle efter genomförd härordning antalet stamhästar vid armén utgöra 10,628, häri ej inräknat det antal från kavalleriet utrangerade hästar, som skulle tillhöra infanteriets kompanichefsgrupper och kulsprutekompanier.

Under åren 1916 t. o. m. 1920 skedde även remonteringen med hänsyn till denna siffras nående. Sålunda inköptes av ersättningsremonter, ökningsremonter och egna tjänstehästar årligen 1,040 stycken (1916: 1,027, 1917: 957, 1918: 1,106, 1919: 1,064 och 1920: 1,049).

1920 års riksdag fann sig emellertid böra i hög grad minska anslaget till remonteringen, och såväl 1921 som 1922 har riksdagen dels av statsfinansiella skäl, dels med hänsyn därtill att den allmänna revisionen av försvarsväsendet kunde komma att medföra en reducering av stamhästantalet för remontinköp, beviljat medel, som omöjliggjort nåendet av det antal stamhästar, som 1914 års härordning förutsätter. Antalet remonter, som under åren 1921, 1922 och 1923 kunnat inköpas, utgjorde resp. 572, 675 och 500. Vid 1922 års utgång beräknades stamhästantalet uppgå till 8,990 och anses på grund av den reducerade remontanskaffningen att under 1923 komma att minskas med 345 stycken till 8,645.

Även för budgetåret 1923—1924 föreslår Kungl. Maj:t i statsverkspropositionen, att »med hänsyn till den reducering av stamhästantalet, som vid försvarsrevisionens genomförande otvivelaktigt kommer att vidtagas och med fästat avseende jämväl vid angelägenheten av att iakttaga största möjliga sparsamhet» antalet ersättningsremonter bör begränsas till 500.

I allo erkännande det berättigade att särskilt under nuvarande depressionsperiod eftersträva den största möjliga sparsamhet, finna vi det dock av flera skäl icke tillrådligt att begränsa remontantalet i den grad Kungl. Maj:t funnit sig böra föreslå.

Den reducering av stamhästantalet, som vid försvarsrevisionens genomförande kan komma att vidtagas, är icke till sin omfattning känt, således icke heller det antal stamhästar, som därefter skall finnas vid armén. Även om en viss reducering i det 1914 fastställda an-

talet kan komma att av riksdagen beslutas, så synes ett stambästantal, motsvarande en nyanskaffning av endast 500 remonter om året, vara alltför otillräckligt för tillgodoseendet av försvarets effektivitet: stambästantalet skulle nämligen i sådant fall komma att uppgå till endast omkring hälften av det i 1914 års härordning förutsatta.

En fortsatt, alltför begränsad remontering inverkar i hög grad menligt på stambästbeståndets homogenitet och försvårar ett jämt reglerande av avgången. Om det av statsfinansiella skäl funnits nödvändigt att ett eller två år begränsa remontinköpen, så får en sådan åtgärd, som i hög grad äventyrar de beridna vapnens krigsduglighet, icke göras permanent återkommande.

Vissa av infanteriets hästar, nämligen de för kompanichefer och kulsprutekompanierna avsedda, utgöras av från kavalleriet uttrangerade d. v. s. sådana, som icke längre funnits lämpliga för användning vid kavalleriet, men som ansetts kunna användas några år vid infanteriet, innan de bleve helt förbrukade.

Detta sätt för infanteriets förseende med hästar grundade sig på den förutsättningen, att årligen 10 % av kavalleriets hästar skulle kasseras. Bortsett från att en så hög kassationsprocent aldrig kunde nås, då stambästantalet enligt plan aldrig fylldes, har man genom den sedan 1920 beslutade minskningen av remontantalet årligen måst minska kassationsprocenten: förra året uppgick den icke till fullt 6 %. Att det relativa fåtal hästar, som de sista åren således uttrangerats, befunnits vara i en synnerligen dålig kondition är påtagligt. Följden har också blivit, att de hästar, som från kavalleriet uttrangerats till infanteriet, efter en mycket kort tid befunnits otjänstbara. Antalet hästar vid infanteriet har härigenom icke kunnat hållas fulltaligt.

Slutligen må det framhållas, att den ädla hästaveln inom landet allvarligt hotas, därest icke staten kan beräknas uppköpa remonter till ett något så när konstant antal varje år.

På grund av vad vi sålunda anfört, få vi anhålla,

att riksdagen måtte besluta om inköp av det antal remonter, som med en kassationsprocent av 9 erfordras för vidmakthållande av det nu befintliga hästantalet.

Stockholm den 21 januari 1923.

Dan. Poppius.

J. Fjellman.

Sven Persson.